अथ द्वादशी। "समानो मन्त्रः समितिः समानी। समानं मनः सह चित्तमेषाम्। समानं केतो अभि सꣳरभध्वम्। सञ्ज्ञानेन वो हविषा यजामः" इति। मन्त्रो मन्त्रालोचनं कार्य्यविचारः समान एकरूपोऽस्तु, तथा समितिः समानी अन्योऽन्यसङ्गमोऽपि एकरूपोऽस्तु, मनः समानमेकविषयमस्तु, एषां चित्तं सह तिष्ठतु, ऊहापोहस्थमन्तःकरणं मनः, वस्तुज्ञानावस्थितमन्तःकरणं चित्तम्, समानं केतो अभि सहवासस्थानमभिलक्ष्य संरभध्वं प्रयतध्वम्। वो युष्माकं विप्रतिपन्नानां देवानां सञ्ज्ञानेन सम्प्रतिपत्तिनिमित्तेन हविषा यजामः॥

अथ त्रयोदशी। "समानो व आकूतिः। समाना हृदयानि वः। समानमस्तु वो मनः। यथा वः सुसहा सति" [५] इति। वो युष्माकं आकूतिः समानो सङ्कल्प एकरूपोऽस्तु, वो युष्माकं हृदयानि कार्य्यनिश्चायकानि अन्तःकरणानि समाना एकरूपाणि भवन्तु, वो युष्माकं मनः ऊहापोहरूपसामर्थ्यञ्च समानमेकरूपमस्तु, किं बहुना वो युष्माकं सर्व्वं कार्य्यं सुसहा सुखेन सहावस्थितं यथा सति अतिशयेन प्रकारेण भवति तथास्तु॥

अथ चतुर्द्दशीमाह। "सञ्ज्ञानं नः स्वैः। सञ्ज्ञानमरणैः सञ्ज्ञानमश्विना युवम्। इहास्मासु नियच्छतम्" इति। नोऽस्माकं स्वैः स्वकीयैः पुरुषैः सह सञ्ज्ञानमैकमत्यमस्तु। अरणैः गमनैः व्यवहारविशेषैः सञ्ज्ञानमैकमत्यमस्तु। हे अश्विनौ युवां इहलोके अस्मासु सर्व्वेष्वपि सञ्ज्ञानम् ऐकमत्यं नियच्छतं नियतं कुरुतम्॥